

Varga Klára
Mire megjövök...

Mire megjövök,
rend legyen.
Ne az a kapkodva
összehajigált,
emberész rakta
újra meg újra
vérrel nagyolva rajzolt,
kozmetikázott
vigyorgó maceratóra,
ami azt is gyilkolgtatja,
aki maga is akarta.
Ne fölmasnizott,
drapériázott
szemétkupac,
amiben befelé nő
– míg csak szét nem rohasztja – a gaz.
Ne folyton fals ünnep,
karikatúra csinnadratta,
túlpingált vasárnapi maszka
a bágyadt tereken,
megzápult jelszavak alatt.

Rend: ragyogás.
A hallgató,
csillámló kövek
dúdolta szelíd törvény.
Zene,
füvek, szelek, vizek
ringatózó éneke.
A sütkérező emlősök
bazaltmosolya,
moccanatlan néma évezredek
boldog rokona.

Mert megjövök.

Ki akarhatta így?

Lusta por az utak mentén.
Szállongó gázok, mérgek.
Kivégzett, temetetlen cigarettacsikkek.
Újságpapír lebbenő roncsa.
Arckép rajta. Gyűrve, elkoszolva.
Mit súg az életösztön?
Mit súg a halálösztön?
Mit nyög a bamba utca?
Lassú halogatás, haldogálás,
centiről centire amputálás,
alkalmi süketség,
semmiről sem tudás,
okolgatás, indokolgatás,
tarka kézimunka.
Ha így forgatod,
sehol a helyzet kulcsa.
A zár nem zár,
nem nyílik ajtó, ablak.
Huzat van mégis.
És forró a katlan.

Merről jövök majd elő
én, ki születéstől láthatatlan?

Csak gőzeidet kóstolgattam,
te, legócskább völgy-temető,
s lásd, most átlépek rajtad.

Elhangzott: Ekszpanzió XXII., ArcMaszk hívószavára, Nagymaros, 2010. augusztus 1.

Badacsonyi T. Örs alias Bodnár Tamásra (1967–2011), a helembei „alakoskodóra” emlékezve.